

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1185/2020
08.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Никола Николић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде Београд, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж рр 566/19 од 03.10.2019. године, у седници одржаној 08.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж рр 566/19 од 03.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж рр 566/19 од 03.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П рр 293/18 од 04.10.2018. године, која је исправљена решењима истог суда од 08.04.2019. и 24.07.2019. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року исплати 240.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 04.10.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, преко досуђеног износа тужбени захтев је одбијен. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж рр 566/19 од 03.10.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, па је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року исплати 50.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 04.10.2018. године до исплате, док је у преосталом делу за износ од 190.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 04.10.2018. године па до исплате, тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиље и тужене и потврђена првостепена пресуда исправљена решењима тог суда од 08.04.2019. и 24.07.2019. године у ставу другом и трећем изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженој исплати 12.000,00 динара на име

трошкова другостепеног поступка, а ставом четвртим изреке, одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиља је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према став 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиље за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року. Побијана одлука о тужбеном захтеву донета је уз примену материјалног права које не одступа од примене права у одлукама Врховног касационог суда у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Одлука о висини накнаде у овој врсти спорова зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, што значи да различита висина досуђене накнаде не представља неуједначену судску праксу.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у овом предмету нису испуњени услови, из члана 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за одлучивање о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете због повреде права на суђење у разумном року поднета је 01.06.2018. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 290.000,00 динара.

По члану 27. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15), независно од врсте и висине тужбеног захтева у поступку пред судом, сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак, а ставом три истог члана, прописано је да ревизија није дозвољена. Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а одредбом члана 479. став 6. тог закона, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Како је побијаном одлуком одлучено у поступку по тужби за новчано обештећење, у коме је према члану 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, искључено право на изјављивање ревизије, то је ревизија тужиље недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић